

موجودات عجیب: جانوری که نمی میرد - دیجیاتو

Maryam Mousavi | یکشنبه، ۲۳ فروردین ۱۳۹۴

موجودات زنده بسیاری در این کره خاکی زندگی می کنند و هر کدام هم عمر نسبتاً مشخصی دارند اما در این میان جانوری وجود دارد که هیچگاه نمی میرد و تا ابد زنده می ماند. این جانور که هایدرا خوانده می شود ظاهری شبیه به یک لوله نیم اینچی ژله ای دارد و خاستگاهش آبهای سراسر دنیاست و اگر همه چیز مرتب باشد و مورد حمله قرار نگیرد می تواند تا ابد زنده بماند.

در ادامه این مطلب با [دیجیاتو](#) همراه باشید.

اما جالب است بدانید که حتی در صورت بروز مشکل، این موجود قدرت بالایی در احیاء خود دارد؛ اگر آن را به دو نیم تقسیم کنید، به دو موجود مختلف تبدیل خواهد شد و مجدداً زندگی اش را از سر می گیرد.

در صورتی که تعداد زیادی از آنها را پس از قطعه قطعه کردن در یک لوله آزمایش بریزید، بشکلی شبیه به یک توپ را می سازند و پس از جدا شدن از یکدیگر، هر کدام زندگی تازه ای را از سر می گیرند.

چه کسی می خواهد تا ابد زنده بماند

مکانیزم بدن این جانور به طرز باورنکردنی و عجیبی بسیار ساده است و به دسته عروس های دریایی تعلق دارد. راب استیل، بیولوژیست دانشگاه کالیفرنیا در این رابطه می گوید: «گاهی اوقات این جانوران آبی را تکه ای آزاد و زنده از روده می خوانم.»

در یک طرف بدن این جانور صفحه ای چسبناک قرار دارد که از آن برای آویزان کردن خود استفاده می کند و در طرف دیگرش هم دهان و مویژه های حساس آن وجود دارند که حاوی سلول های نیش هستند و از آنها برای پرتاب نیزه های زهرآگین خود را به سمت طعمه استفاده می کند.

اما مکانیزم بدن جانور به این صورت است که نخست صید (عمدتاً یک سخت پوست کوچک که کک آبی خوانده می شود) را در جایش ثابت نموده و با دهانش آن را بی حرکت می کند تا زمانی که کاملاً بی حس شود.

در دهه 90 میلادی فردی به نام دانیل مارتینز 60 عدد از این موجودات را جمع آوری کرده و سپس آنها را به صورت جداگانه در محفظه ای به صورت ایزوله نگهداری نمود.

پس از چندی مشخص شد که جانور می تواند به تنهایی عمل تولید مثل را انجام داده و موجودات ریزی مانند خود را به وجود آورد. مارتینز پس از اطلاع از این موضوع تصمیم گرفت که نوزادان جانور را از آن جدا نماید و چهار سال بعد زمانی که مجدداً به سراغ آن رفت، دریافت که هایدرا همچنان زنده است و ظاهر آن نیز با روز اولش هیچ فرقی نکرده.

شاید چهار سال زمان زیادی به نظر نرسد، اما قانون طبیعت این است که هر چه کوچک تر باشید عمرتان نیز کوتاه تر خواهد بود. از همین روست که حشرات کوچک تنها تا چند هفته زنده می مانند و وال های آبی تقریباً تا یک قرن عمر خواهند کرد. با در نظر گرفتن همین مسأله، اینکه یک جانور آبی کوچک بتواند تا 4 سال زنده بماند واقعا عجیب به نظر می آمد.

از همین روی، مارتینز یافته های خود را منتشر کرد و اعلام نمود که این موجود به صورت بالقوه فناپذیر است. انتشار این اطلاعات اظهار نظرهای متعددی را از سوی مردم به دنبال داشت و برخی با رد این ادعا اظهار داشتند که این موجود نهایتاً تنها 6 سال عمر می کند.

همین مسأله مارتینز را بر آن داشت که آزمایشات خود را از سر بگیرد و حالا هشت سال از آن شروع فرایند پایش این موجود می گذرد و وی اعلام کرده که تا ده سال این کار را ادامه خواهد داد و حتی اظهار داشته که در صورت زنده ماندن موجود پس از این دوره، آن را ابدی اعلام خواهد کرد و اگر هم کسی این مسأله را قبول نداشته باشد مشکل خودش است.

مارتینز مجدداً تصریح نمود که تصور می کند هایدرا ابدی باشد و این اظهار نظر بدان معنا خواهد بود که احتمالاً می توان نمونه هایی از آن را با عمر 10 هزار ساله یافت. استیل در ادامه گفت: نمی دانم که آیا این مسأله امکان پذیر خواهد بود یا خیر، اما این موجود با در نظر داشتن نتایج آزمایشات از پتانسل لازم برای فناپذیری برخوردار است.

اما راز این عمر طولانی ظاهراً این است که موجود مورد بحث هر چند هفته یک بار طی فرایند پوست اندازی، تقریباً کل بدن خود را از دست می دهد و مجدداً از یک ذره ناچیز رشد می کند. این ذره نیز مجموعه ای از سلول های بنیادین است که عاقبت در کنار یکدیگر قرار گرفته و بدن جانور را می سازند.

اما همانطور که گفته شد این جانور هر چند روز یک بار این کار را تکرار می کند و همین مساله است که آن را از سالخوردگی و فرسودگی نجات می دهد.

در واقع هایدرا فاقد سلول های قدیمی است و از همین رو می توان گفت که جانور نه پیر می می شود و نه از بین می رود. پیشتر در مورد جانور دیگری به نام خرس آبی که عمری طولانی دارد و تقریباً در هر شرایطی زنده می ماند نیز مطلبی را منتشر کردیم که ابدی نیست.

این موجود همانطور که پیشتر گفته شد می تواند به کوچکترین اجزای سازنده اش تقسیم شده و مجددا خود را بسازد. پژوهشگران طی آزمایشی تعدادی از آنها را به صد قسمت تقسیم نموده و در یک لوله آزمایش با یکدیگر ترکیب کردند. پس از تکان دادن لوله یک جرم کروی تشکیل گردید و با گذشته تنها چند روز سلول هایی که سطح بیرونی جانوران را می ساختند راه خود را به سمت سطح بیرونی کره در پیش گرفتند و سلول های داخلی جانور هم به سمت مرکز بافت گلوله ای شکل حرکت کردند.

این فرایند در ادامه به شکل گیری یک کره دو لایه با حفره ای در مرکز آن انجامید؛ درست مثل اینکه یکی از این جانورها دارای یک لایه بیرونی و داخلی باشد و مایعی نیز میان این دو لایه جریان داشته باشد.

مرحله بعدی شکل گیری سر جانور است و بسته به اینکه توده اولیه چه اندازه ای داشته، یک، دو، سه یا حتی چهار سر تشکیل می شود و هر کدام روی بدنه خود قرار گرفته و از یکدیگر جدا می شوند.

این پدیده در نوع خود بی نظیر است؛ نمی توان موجود دیگری مانند این را یافت که پس از قطعه قطعه شدن باز هم بتواند خود را از نو بسازد. اگر بخواهید چنین کاری را با یک موش انجام دهید جز ترکیبی از خون و اجزای بریده شده چیز دیگری نخواهید داشت.

[دیجیاتو](#)